

JENNY OLIVER

Pod
španělským
sluncem

motto román

Pod španělským sluncem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Jenny Oliver

Pod španělským sluncem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JENNY OLIVER

Pod
španělským

sluncem

Praha 2019

Přeložila Dita Kelbelová

Pro Walda a Woodyho

KAPITOLA 1

Ava stála na přechodu, když jí zapípal mobil. Vytáhla ho z kapsy a přitom se letmo podívala doleva, jestli něco nejede.

Místo aby se podívala i doprava, vykročila a otevřela si zprávu od svého bratra Roryho ve WhatsAppu. Stálo v ní: *Babička je v nemocnici*. Ava se na telefon zamračila. Nešlo jí na rozum, jak může Rory těch pár slov považovat za vyčerpávající informaci. Další její úvahy ale přerušil klakson autobusu číslo 281.

Vzduch protálo skřípění brzd a Ava najednou zírala na obrovské čelní sklo a na stěrače. Jako ve zpomaleném filmu uviděla řidičovu tvář s pusou dokořán. Celé tělo se jí napjalo. Cítila, jak její ruka upustila mobil. Čas se zastavil.

Hlavou jí prolétla prchavá myšlenka, že je to vlastně strašný trapas.

A pak – prásk – a už nic víc nestihla. Ucítla jenom ostrou bolest v boku, pak úder do hlavy, jak ji náraz odmrštil na asfalt. Zmocnil se jí pocit nespravedlnosti, protože ještě nebyla připravená zemřít.

KAPITOLA 2

Sestřička trpělivě čekala, zatímco se Ava znovu pokoušela dovolat bratrovi.

„Hlasová schránka,“ konstatovala Ava omluvně. „Všichni mají zapnutou hlasovou schránku. Nikdo to nebere, zkoušela jsem všechny. Je mi to vážně líto.“ Všichni její přátelé byli na jednání, v metru nebo na obědě a nebyli k zastížení.

„To nevadí.“ Podle jmenovky se sestřička jmenovala Julie Starková. Ava uvažovala, jestli by si ji získala, kdyby ji oslovila křestním jménem – samotné jí bylo trochu nepříjemné, když ji chlapík ve *Starbucks* jednou oslovil Avo, protože jí to každý den psal na kelímek, ale teď by se jí hodil spojenec. Druhou možností byla Tina, další sestra, s níž Julie teď tlumeně mluvila. Tina byla děsivá. Statnou figuru měla vtěsnanou do uniformy, vlasy přísně stažené do ohonu, oči jí těkaly kolem jako hladové šelmě a nic jim neuniklo. To ona Avě oznámila, že ji domů musí doprovodit někdo, kdo na ni příštích čtyřiaadvacet hodin dohlédne, a zároveň zdůraznila, že co nejdřív potřebují uvolnit lůžko.

Kdyby ji tak nestresovalo, že ji tu nemá kdo vyzvednout, Ava by si pobyt v nemocnici možná i užívala. Naškrobená bílá prostěradla, jehněčí kotlety s fazolkami, piškotový koláč s pudinkem a prastaré vydání časo-

pisu OK!. Teď ale v jednom kuse nervózně kontrolovala mobil, co chvíli listovala v kontaktech, textovala, posílala zprávy po WhatsAppu, aktualizovala konverzace.

Cítala, jak jí tváře rudnou studem, když zaslechla sestru Tinu šeptat: „Někdo se přece najít musí.“

A tak když jí zapípal telefon, vrhla se po něm. Byla tam zpráva od Roryho: *Nemůžu se urvat. Přijede pro tebe Jonathon.*

Ava si zakryla pusou dlaní. Jak pro ni mohl bratr poslat ze všech lidí zrovna jejího bývalého? Kdyby poslal sekretářku, jednoho z poslíčků na place, kohokoli! Ale ne kluka, se kterým ji dal dohromady a s nímž se před třemi měsíci rozešla.

Rychle se posadila, aby se oblékla a zbavila se toho pitomého nemocničního hábitu se šněrováním vza-du, a časopis se přitom se šustěním sesul na podlahu. Zkontrolovala svůj odraz v tom jediném, co měla po ruce: v čepeli nože odloženého na talíři. Načechrala si zplihlé vlasy. Motala se jí hlava. Usadila se na kraji postele a zvedla oči právě včas na to, aby viděla, jak se k ní nemocniční chodbou loudá Jonathon s poťouch-lým úsměvem na tváři.

„Ahoj, Jonathone,“ pozdravila ho a rozpačitě se usmála na půl pusy, když se s rukama v bok zastavil u nohou její postele.

„Tak tebe srazil autobus, co?“

Přikývla. Pokusila se zvednout, ale cítila se tak malát-ná, že se zase posadila. Rychle obešel postel a pomohl jí. „Díky,“ zamumlala.

„V pohodě. Nepospíchej.“

Vzpomněla si, jak důvěrně známý pro ni býval jeho obličej. Velké hnědé oči a zdravě červené tváře. Ten

zaskočený pohled, když mu řekla, že podle ní by jim to neklapalo. Že jí vztahy moc nejdou a že si myslí, že není holka pro něj. Že umí být sama, ne v páru. Vzpomněla si, jak se ty oči přimhouřily, když jí řekl: „*To máš pravdu. A zvykej si. Protože já už tě nejspíš vůbec neznám.*“

Teď jenom hýřil veselím a sebevědomím, límeček trička s tmavomodrými proužky zvednutý, veselé oči rozzářené, zatímco Ava byla navlečená v košili s holými zády a dělalo jí potíže udržet se na nohou. Bosá se došourala k závěsu, aby ho zatáhla, ale předběhla ji sestra Tina. Jedním svižným pohybem zápěstí se závěsem cukla a tím celý proces Avina odchodu popohnala.

„Nepotřebuješ pomoc?“ zeptal se Jonathon, zvedl z podlahy časopis a listoval jím.

Ava zavrtěla hlavou.

Jonathon vyšel před kóji, zatímco si Ava sbírala ponožky. Vyškrábat se na vysokou zeď by ji stálo stejné úsilí jako navléknout si byt jen jednu. Vlna únavy v ní vzbudila touhu zalézt si zpátky pod peřinu. Pokusila se vysoukat se z košile, ale nedosáhla na provázky na zádech. Ruce měla těžké a nemotorné. Zkusila to znovu.

Nakonec se posadila, ruce svěšené podél těla, a se zavřenýma očima zamumlala: „Jonathone.“

„Jo,“ houkl a strčil hlavu za závěs.

„Asi budu potřebovat pomoc.“

Viděla to zdvižené obočí, zacukání v koutku rtů. Pak k ní došel a opatrně šňůrky rozvázal. Ava si přidržela košili na těle, vytáhla ruce jednu po druhé z rukávů a on jí pak podal tričko. Cítla, jak se skrytým pobavením pozoruje její snahu obléknout si vršek, aniž by ukázala víc, než bylo nutné. Když ale došlo na úzké

džíny, špičky nohou jí uvízly v nepoddajném denimu, a tak pas zůstal v půli stehen. Musela to vzdát. „Mohl bys mi je prosím pomoci natáhnout?“ zeptala se a přitom v duchu proklínala tuhle pitomou módu. Kdyby nebyla tak vyčerpaná, asi by to ponížení nepřezila.

Když byla konečně oblečená, musela se na chvíli posadit na postel, aby popadla dech. A pak si všimla, že okno za postelí je perfektní zrcadlo, ze kterého na ni teď zíral její bledý obličej rámovaný zplihlými vlasy.

Jonathon jí podal ruku, aby jí pomohl vstát. Váhavě se jí chytila a postavila se.

„Víš, takhle zranitelnou jsem tě ještě nikdy neviděl,“ prohlásil a tlumeně se zasmál jejímu zjevnému znechucení nad tím, že potřebuje pomoc.

Pomalou vyšli ven a sestra Julie je sledovala s takovým výrazem, jako by předpokládala, že jsou rozkošný mladý pár a teď půjdou domů, dají si kuřecí polévku a stulí se na gauči u dalšího dílu *Jak se staví sen*. Sestra Tina vzhledla od přepážky se spokojeným kývnutím a podala Avě brožurku o otřesu mozku se seznamem příznaků, na které si má dát pozor.

Ava by se nejraději schoulila do klubička a usnula, ale Jonathon pořád mluvil. „Je to docela šílený, vid? Když si vezmu, že jsme spolu chodili přes půl roku.“ Pak se zarazil, otevřel jí dveře a s širokým úsměvem dodal: „Pořád jsem ale docela dobrá partie, abys věděla, Avo...“

Přinutila se usmát.

Když ji usadil do měkkého koženého sedadla svého volva, tu zranitelnou část jejího já, s lehkým otřesem mozku, napadlo, že by vážně bylo snadné přitulit se k němu a jen tak se spolu dívat na televizi. Vklouznout zpátky do té hřejivé, uklidňující blízkosti. Vědě-

la ale, že by to nebylo správné. Její zatěžkávací zkouškou byla představa, jak ho představuje matce, kdyby ještě žila. Jak si všichni tři společně dávají odpolední čaj a matka pomalu začíná ztrácet pozornost, zatímco Jonathon zdvořile mluví o své práci, koníčcích, o svém vojenském kondičním výcviku. Ava si představovala, jak mu občas skáče do řeči a připomíná všechny jeho úspěchy a společné zážitky, a v duchu také viděla matčin pochybovačný výraz, jako by se ptala, koho se tím snaží přesvědčit.

Cestou po hlavní ulici se na ni Jonathon ohlédl. „Hodím tě k Rorymu a hned pojedu, dobře? Musím zpátky do práce.“

A Ava pochopila, že ten výrok o „dobré partii“ jí měl jen ukázat, o co přišla. Pro ni žádná varianta společného „stavění snu“ neexistovala, i kdyby si ji sebevíc přála. „Jasně, to mi vyhovuje.“

Když zastavili před viktoriánským dvojdomkem Roryho a Claire, Jonathon vystoupil, aby jí otevřel dveře, ale Ava si je otevřela sama. A tak je za ní alespoň zavřel.

„Máš všechno?“ zeptal se a doprovodil ji na chodník.

Ava přikývla. „Děkuju. Však víš, za...“ Ukázala na svoje oblečení a na auto. „Za všechno.“

„Rádo se stalo, Avo,“ uculil se Jonathon, naklonil se k ní a dal jí rychlou pusu na tvář. Pak zamával na Claire, která právě otevřela dveře domku. Když vklouzl zpátky na své vyhřívané kožené sedadlo, dodal: „Bylo to vlastně dost poučné. Nakouknout pod...“ Neurčitě ukázal na její obličej a tělo, pak si odkašlal a řekl: „Ne doslova. Víš, jak to myslím?“ Pak potřásl hlavou a s rozpačitým zamáváním zabouchl dveře.

Ava sledovala, jak odjíždí, a šedé nebe jí splývalo se silnicí a chodníkem. Neměla čas zabývat se tím, co řekl, protože se k ní už přiřítíl její desetiletý synovec Max.

„Teto Avo! Kde máš obvaz? Máma říkala, že tě srazil autobus. No teda! To je hustý. Muselo to *strašně* bolet!“

Za ním se objevila Claire. „Promiň, Avo, že jsem tě nemohla vyzvednout, ale jela jsem pro Maxe na fotbal. Jsi v pořádku?“

Ava se podrbala na hlavě a cítila, jak se jí do očí derou slzy, které zadržovala celý den. Zavrtěla hlavou. „Moc ne,“ zamumlala.

Claire se k ní natáhla a ovinula ruce kolem ní, jako to dělají mámy v televizních reklamách. Po takovém objetí se všechno spraví a voní po jahodách a aviváži. Ava na chvíličku zažárčila na Maxe, který stál na ulici vedle ní, baštil sušenky s čokoládovou polevou a na notebooku, riskantně se kymácejícím na ruce, sledoval YouTube.

Ava se vymanila Claire z objetí, odhrnula si vlasy z čela a sykla, když na straně hlavy ucítla ohromnou bouli. „Díky,“ řekla švagrové, která chápavě přikývla a postrčila ji dovnitř, do velké světlé kuchyně. Tam se Ava na opačném konci v rohu posadila do omšelé klubovky, hned vedle dvoukřídlých dveří vedoucích na terasu a pečlivě posekaný trávník.

„Co musíme udělat?“ zeptala se Claire, když postavila na čaj. Ava jí podala brožuru z nemocnice s úlevou, že může na chvíli přenechat všechnu zodpovědnost někomu jinému. Někomu od přírody pečujícímu, praktickému a laskavému, kdo teď vytáhl z mrazáku pytlík mraženého hrášku, zabalil ho do utěrky a opatrně jí ho přiložil na hlavu, kdo jí uvařil čaj a přidal do něj cukr

na uklidnění a pak jí došel pro deku přes ramena, i když v domě bylo příjemné teplo.

Claire pocuchala Maxovi vlasy, když kolem něj procházela, a Avu znovu napadlo, jaké má její synovec štěstí.

Telefon jí začal pípat, jak docházely zprávy od přátel, kteří konečně vypadli z kolotoče celodenních jednání a cvičení v posilovně a teď se ptali, jestli je v pořádku a jestli něco nepotřebuje. Ava zavřela oči.

Max se k ní došoural s notebookem a balíčkem sušenek. „Myslíš, že to někdo nahrával, teto? Měli bychom to zkusit najít,“ řekl s plnou pusou. „Mohla bys to poslat do pořadu *Tak neváhej a toč* a potom by se to objevilo na YouTube.“

V tu chvíli bouchly vchodové dveře a ozval se mužský hlas: „To by stačilo, díky, Maxi.“

Max obrátil oči v sloup. „Čau tati,“ odpověděl. Usadil se na opěrku Avina křesla a znovu se věnoval notebooku.

Rory nakráčel do kuchyně jako nějaký byznysmen ve filmu. Sebevědomý a cool, trochu roztěkaný a vystresovaný. Vypadal jako vždycky, jen starší. Vrchní knoflíček na košili měl rozepnutý, blondaté vlasy rozčuchané, rukávy vyhrnuté. Podíval se na Avu.

Ta si s pytlíkem hrášku na hlavě a dekou přes ramena připadala hloupě.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se a naklonil se nad běžovou kuchyňskou linku.

Přikývla.

„Nic zlomeného?“ Natočil si sklenici vody.

Ava zavrtěla hlavou.

„Fajn,“ přikývl a naráz sklenici vypil.

Právě mu chtěla říct, jak je našťvaná, že pro ni poslal Jonathona, když se zeptal:

„Myslíš, že bys mohla cestovat?“

Ava přimhouřila oči. „Proč?“

Rory stiskl rty a nervózně si rukou prohrábl vlasy. Ohlédl se na manželku, která se zastavila ve dveřích. „Bohužel mám špatnou zprávu.“

„Jakou?“ zeptala se Ava. Najednou si vzpomněla na zprávu na WhatsAppu, kterou si četla, než ji srazil autobus.

„Umřela,“ oznámil jí Rory se svou typickou věcností. „Babička umřela.“

Ava cítila, jak se jí tělo zmenšuje.

„Pokojně. Ve spánku,“ řekl a dolil si skleničku. „A ve Španělsku se s těmihle věcmi nepárají. Pohřeb je zítra.“

Ava seděla bez hnutí, snažila se ovládnout spodní ret, aby se jí netřásl, protože před Rorem nechtěla brečet, a nepřítomně si tiskla mražený hrášek na hrud'. A přitom si přála, aby dnešek i všechny další dny, co teprve přijdou, byly minulostí.

KAPITOLA 3

„Nech na pokoji ten mobil, Rory, jsme na smutečním shromáždění.“

„Já s ním nic nedělám. Jen něco kontroluju.“

V porovnání se španělským parnem tam venku byla místnost chladná a temná. Bylo to tu cítit leštěnkou na nábytek, oblaky těžkého sladkého parfému a voskovicemi, které hořely všude kolem mezi pugéty umělých květin.

„Takže s ním něco děláš,“ sykla šeptem Ava.

„Nedělám. A navíc se tu do mobilu koukají všichni.“ Rory ukázal na skupinku mužů v rohu malé místnosti, v níž za skleněnou stěnou leželo vystavené babiččino tělo, oslnivé ve vši té parádě, která čekala v její skříni přichystaná právě na tuhle příležitost, a oděné do zářivě tyrkysového hedvábného kaftanu, kalhot z růžového sametu a sandálů s korálky. Tenoučká zápěstí byla ozdobená masivními plastovými náramky a krk obtáčely tři nebo čtyři bakelitové náhrdelníky.

Ava se rozhlédla a opravdu, víc než polovina truchlících, kteří se sem přišli poklonit babiččině památce, ťukala do svých otlučených starých telefonů. Dva muži hráli domino, zatímco skupinka žen pletla a přitom si čile povídala se zesnulou.

„Prostě to schovej,“ vzdychla Ava, odhodlaná nevšímat si přetrvávající bolesti hlavy ze včerejška.

„Jsi docela pokrytec, když tě samotnou s telefonem v ruce porazil autobus,“ podotkl Rory a naposledy rychle aktualizoval stránku s e-mailovou schránkou, než mobil schoval do kapsy. „Co myslíš, že jí říkají?“ dodal a kývl směrem k pletoucím ženám, které dál klábosily s tělem.

Ava pokrčila rameny. „To nevím. Ale každopádně jsou dost rozvášněné. Připadám si tu jako pravá Angličanka.“ Podívala se na svoje oblečení. Oba byli oblečení od hlavy k patě v černém a zmuchlaní po cestě letadlem a jízdě rozpáleným taxíkem z barcelonského letiště. Za nimi byli muži v montérkách, co sem přišli rovnou z práce, další v třídiálním bílém obleku a pak ženy oděné ve všech barvách duhy, které brebentily jedna přes druhou a otíraly si uslzené oči. Zatímco nikdo kolem nich smutek neskrýval a pláč se ozýval zcela bez zábran, Ava jen s obtížemi přemáhala bolest, protože nedokázala plakat před bratrem, který neuronil ani jednu slzu, a před všemi těmi cizími lidmi. „Já nevím, co budu říkat.“

Rory zavrtěl hlavou. „Já taky ne. Tohle mi vůbec nejde. Ještě jsem se nevzpamatoval z toho šoku, že vidíme její tělo.“ Ohlédl se k východu, jako by hledal únikovou cestu.

„Chcete si sednout?“ otočila se na ně jedna z pletoucích žen. Tvář měla svraštělou jako rozinku, šmouha z rozmazané řasenky se jí táhla po vráscité tváři, kterou si osoušela úhledně složeným kapesníkem. Vedle sebe měla malého mopse, jehož chromé zadní nohy podpíral postroj na kolečkách.

„Ne ne, to je dobré. Opravdu. Jen sedte,“ ujistila ji Ava.

S Rorym tu od příjezdu rozpačitě přešlapovali na místě. Kdyby tu byl jejich otec, určitě by se už ujal slova a pronesl by něco hlubokomyslného o tom, jak vzácná pro ně všechny byla. Protože byl ovšem v Číně, kde se plavil po řece Jang-c'-ťiang, tak se slova ujmout nemohl.

„Já už jsem řekla dost,“ odpověděla žena, zvedla se, aby Ava mohla zaujmout její místo, a pobídla ženy vedle sebe k odchodu. Plameny svíček kolem nich se zatřepotaly.

Rory postrčil Avu dopředu. „Já ale nevím, co mám říkat,“ zasmála se nervózně, když na sobě ucítila pohledy přítomných.

„Říkejte, co chcete.“ Žena rozpráhla ruce, jako by chtěla zahrnout celý svět. „Jste tady proto, abyste jí dělali společnost.“

„A připomněli jí, jak hluboce byla milovaná,“ dodala jiná žena s vlasy obarvenými na zářivě červenou, když procházela kolem nich. „Ale všichni víme, jak si potrpěla na trochu těch drbů.“

Ava s Rorym se posadili a upřeli pohled na postavu vystavenou před nimi, na její nalíčené tváře s růžovou rtěnkou, bižuterii lesknoucí se v tlumeném osvětlení, na její korálky, samet, na ty maličké blyštivé boty.

Ava se podívala na Roryho.

„Přiletěli jsme s Ryanairem, babi,“ řekl. „Byla bys z toho nešťastná. Vůbec žádné místo na nohy.“ Pak se zatvářil, jako by nevěděl, co ještě říct, a pobídl Avu, ať pokračuje.

Ava polkla. „Vypadáš fantasticky, vážně parádní oblečení,“ řekla. Měla pocit, jako by poslouchala celá místnost, a tak se postavila, aby mohla mluvit tišeji,

ústa skoro na skle, oči upřené na látku babiččina kaf-tanu. „Připadá mi, že jsme tu nebyli už věčnost. Mrzí mě to. Je mi líto, že jsem tě už neviděla.“

Protože nevěděla, co dalšího říct, sklopila oči k pod-laze, ke svým černým botám. „Vzala jsem si příšerné boty,“ dodala a znovu vzhlédla, tentokrát do tváře, kte-rou tak dobře znala, teď napudrované a bez života. „Ach bože,“ hlesla a zakryla si ústa dlaní. „Budeš mi *moc* chy-bět.“ Hlas se jí zadrhl. „Promiň. Všichni se na mě dívají.“ Zavřela oči, zadívala se do tmy svých víček a řekla: „Asi ti chci jen říct, že ti děkuju.“ Otevřela oči. „Děkuju, za všechno. Připadá mi, že mi za pár dní zavoláš a budeš mi vyprávět, že to tu všechno proběhlo skvěle.“ Krátce se zasmála, pak se ale zarazila, protože jak tam stála, pohle-dem najednou zachytila vlastní odraz ve skle místo toho, co bylo za ním. Její tělo zmizelo v černi šatů a odraz její tváře se překryl s tou babiččinou. Její hnědé mikádo na zářivě bílých kadeřích, otevřené modré oči na zavřených opálených víčkách s proužkem svítivě růžového stínu.

V tu chvíli se dovnitř nahrnula skupinka lidí, když společně dorazili další babiččini přátelé. Samá rozmách-lá gesta a záplava nenučených slov, ruku v ruce, kapes-níčky připravené. Prostor kolem nich se zaplnil. Rory se zvedl.

Dopředu prošel muž v elegantním černém obleku a začal zpívat. Zvuk jeho osamoceného hlubokého hlasu se rozléhal místností a Avě se zatajil dech.

Zírala na svůj obličej splývající s babiččíným. S tvá-ří Valentiny Brownové – Val –, její báječné, paličaté, horkokrevné babičky. Zemřela v tentýž okamžik, kdy Ava přežila. Jako by s vesmírem uzavřela dohodu, aby ji zachránil.

Ava skoro slyšela babiččin hlas. „*Jsi hloupá holka. Já, já jsem připravená. Ty? Ty nejsi. Máš toho na rozdávání mnohem víc než jen tohle! Můžeš mít, cokoli chceš. Děti, manžela. Já vím, já vím, jsem staromódní. Cokoli, Avo. Život je vzácný a čas je proti tobě. Tohle je osud. Nevzdychej. Slyším to tvé vzdychání i po telefonu. Nemáš žádnou úctu – zrovna jako tvoje matka. Jen se nad tím zamysli. Kdyby tohle mělo být všechno, Avo, byla bys spokojená s tím, co jsi dokázala?*“

Ava jako uhranutá zírala na sklo. Může být na svůj život hrdá? Vážně ho prožila, jak nejlépe mohla? Kdyby se někdo postavil k řečnickému pultu, co by o ní asi řekl?

A pak, právě když ta magická píseň spěla k vrcholu, se Rorymu rozezvonil mobil.

„To se mi snad zdá!“ Ava obrátila oči v sloup.

„Pardon!“ Rory zvedl ruku. „Promiňte,“ vyhrkl a chvatně mobil vypnul.

Pak se víko rakve zaklaplo. Ava zamrkala. Závěs před sklem se zatáhl a odraz zmizel.

„Jsi v pořádku?“ Rory ji dloubl do ruky.

Přikývla a stáhla si sluneční brýle na oči, když vkročili do oslňujícího slunce malého španělského městečka, které si tak dobře pamatovala z prázdnin – z babiččiny domku u pláže to sem trvalo čtvrt hodiny autem. Jezdili sem na nákupy do supermarketu, na diskotéku a kdykoli jindy přes den, když zrovna přšelo.

Lidé se vyhrnuli ze smuteční síně na ulici a skrumáž jejich hlasů připomínala štěbetání hejna špačků. A když začalo procesí, bylo to jako na pohřbu královny. Lidé vycházeli z obchodů a pokyvovali hlavami, postávali ve dveřích malých tapas barů a opírali se o zkroucené

kmeny pomerančovníků, aby o to nepřišli. Vzduch byl prosycený vůněmi pozdních květů a kouřem z výfuků a slunce je všechny opékalo jako na rožni.

Byla tu kapela složená ze tří staříků s trumpetou, akordeonem a tamburínou, vedená zpěvákem ze smutečního shromáždění. Hudba a hovor provázely rakev celou cestu až na hřbitov, zástupy lidí se s halasem a ruchem klikatily a přelévaly ulic jako želé.

Všechno do puntíku podle instrukcí Valentiny Brownové.

Avu na chvílku přepadla morbidní představa, co kdyby na jejím místě byla ona. Deštivé pošmourné odpoledne, lidé by si otřepávali deštníky, choulili by se v černých nepromokavých pláštích a stěžovali by si na příšerné léto. A její otec by tiše stál v přední lavici, zatímco Rory by pronášel smuteční řeč. Nenápadně po něm mrkla, jak si kontroluje e-maily. Paráda.

Na hřbitově problikávalo slunce mohutnými jedlemi skýtajícími příjemný stín. Skupinka se zastavila před vysokou bílou zdí s mnoha malými černými dvířky. Za těmi výklenky ležely rakve lidí vyobrazených na vybledlých fotografiích ve zlatých rámečcích, připevněných nad každými dvířky. Vyšisované umělé květiny a alabastrové sošky Panenky Marie truchlivě dohlížely na procesí a sluneční paprsky se všeho dotýkaly jako dlouhé prsty prašného světa.

Zazněla slova ve španělštině, modlitba, již Ava nerozuměla. A tak raději vzpomínala, jak poprvé ochutnala chorizo s cizrnou, na nesouhlasné prskání papriček Padrón na pánvi, tak nepatřičné v tom malém domku v Ealingu s kamennou vnější zdí a trpaslíky na zahradě, v němž žili její prarodiče. Vzpomínala na smažené

tyčinky *churros* z odpalovaného těsta a teplou rozpuštěnou čokoládu k snídani, kterou si dávali v obývacím pokoji, zabalení ve spacácích na hnědavém koberci před elektrickými kamínky. A také na prázdninové výlety autem, nekonečné cesty přes Francii a Španělsko až do Mariposy, přímořského městečka, kde Valentina Brownová vyrůstala. Prázdninový domek, původně zchátralá rybářská bouda, kam její pradědeček vytahoval své čluny na zimu a kde spravoval sítě, se proměnil v malý ráj přímo na mořském břehu pod rukama Erica Browna, Valina manžela, který se svou bledou anglickou pletí a nechutí k písku spokojeně trávil všechny časy uvnitř se svým nářadím Black & Decker a čajem PG Tips. Postupně během let byla vyměněna střecha, omítnuty stěny, opravena kuchyň a koupelna, přistavěna terasa a do dřevěné trámové střechy vestavěna nová ložnice v prvním patře. Ava si pamatovala, jak stála ve stínu palem a podávala dědovi hřebíky a vodováhu, zatímco Rory zednickou lžící míchal hustou maltu, a oba dostali vynadáno za to, že se pocákali bílou barvou. A když Eric pečlivě vykládal přístupovou pěšinku oblázky, Ava do malty vyskládala z lastur nápis *domek u moře*. Poté následovala bouřlivá debata o tom, jestli by na začátku nemělo být velké písmeno. Rory se jí posmíval, že je hloupá, a Val mu za to dala jednu za ucho a pak nápis ve vlhké maltě doplnila lasturami slovem *Náš*.

Bylo to dokonalé místo, kam utéct na léto. A když Eric zemřel, Val se přesunula z Ealingu do Mariposy natrvalo a domek u moře se stal jejím domovem. Pro Avu a Roryho nicméně navždycky zůstal symbolem prázdnin.

„Zahrála to zatraceně dobře,“ poznamenal Rory, když zvedli Valinu rakev.

Ava to vytrhlo ze vzpomínek a rychle se po něm ohlédla. „Život není žádný kriketový zápas, Rory.“

Rory tlumeně odfrkl. Ava se od něj odvrátila a pohledem přelétla dav truchlících, klobouky a bílé vlasy, úsměvy a neskrývané slzy, kapesníčky, cigarety, placatky a jasné záblesky barev květin v klopách.

Viděla, jak v těchto lidech, kteří sem přišli truchlit, pulzuje život, a náhle jí hlavou blesklo poznání: *Dostala jsem druhou šanci.*

Obrátila se zpátky a viděla, jak rakev nesou k místu babiččina posledního odpočinku. Míhotavé světlo tančilo na vyřezávaném dřevě a umělé květiny se třpytivými okvětními plátky růžově svítily kolem výklenku ve zdi, který představoval vlídné útočiště. Až když rakev zmizela uvnitř, Ava zvedla ruku a otřela si z tváře první slzu.

KAPITOLA 4

Malý tapas bar byl plný lidí, večer v Barceloně teprve začínal. Avu s Rorem vysadil taxikář ve městě cestou ze hřbitova na letiště, poté co Ava přemluvila Rora, aby si před odletem dali jednu skleničku. Ror brblal, nechtělo se mu. Nechtěl riskovat, že jim uletí letadlo.

Večerní slunce se vznášelo nad střechami domů. Vrabci poskakovali po prašném chodníku. Na náměstí naproti baru hrál chlápek na kytaru, lehce si podupával do rytmu, u nohou čepici na drobné. Ava se posadila ke stolku vyrobenému ze sudu. Musela se naklonit, aby lépe viděla na ruch kolem. Za hráčem na kytaru se na lavičce hádala dvojice a na prolézačce na druhé straně náměstí povykovaly děti. Barevná světla rozvěšená mezi platany zářila jako na pouti.

„Krucinál, tady není k hnutí,“ ulevil si Ror. Balancoval se dvěma talířky tapas položenými na dvou skleničkách sherry, lokty roztažené jako kuřecí křídla, aby si prorazil cestu davem. Zazvonil mu mobil. „Vezmi si,“ strčil před ni skleničky a zašmátral po telefonu. „Musím to vzít. Práce.“

Ava chvíli seděla a usrkávala sherry a pak, protože neměla co dělat, zkontrolovala svůj mobil. Před odjezdem do Španělska rozeslala přátelům e-mail s pozvá-

ním na večeri a do předmětu napsala: *Žiju!!!* Všichni okamžitě odpověděli, že přijdou. Teď ji ale kamarádka Louise, která byla v třináctém týdnu těhotenství, prosila o posunutí termínu, protože se kryje s její návštěvou u dudy. Další se k ní s úlevou přidala, protože zapoměla odevzdat nějakou práci; třetí psala o důležité schůzce, kterou naplánoval její partner, aniž by jí o ní řekl. Ava procházela jeden e-mail za druhým a předmět v záhlaví *Žiju!!!* se jí vysmíval do očí.

Nechtěla se kvůli tomu rozčilovat. Jenže tohle začínalo být čím dál tím častější: nikdo najednou neměl čas. Dokázala myslet jen na to, že sama pozvání odmítala jen výjimečně. Jindy by už listovala diářem a pokoušela se najít jiné vhodné datum, ve kterém by se celá parta sešla, a napsala by nějakou rozjařenou odpověď, která by celou akci udržela v chodu. Ava neustále přesouvala a domlouvala termíny, aby se mohla vidět se všemi, aby všichni byli spokojení, a nesnášela tu část sebe samé, která nemohla uvěřit, že teď, když to nejvíc potřebuje, nemůžou oni udělat totéž pro ni. Věděla totiž, že je to k ničemu. Nebyli bezohlední – ale čím byli starší, tím bylo obtížnější skloubit jejich životy dohromady. Už nebyli na škole ani se nepoflakovali ve své první práci, bez starostí, bez zodpovědnosti. Vždyť její kamarádka Louise čekala dvojčata, proboha.

A Ava jí to přála. Bylo to vzrušující a nádherné. Zároveň to ale zmařilo Avino tajné přání, že by si Louise a Barnaby, její manžel, mohli uvědomit, jak moc se navzájem nesnášejí, rozvedli by se a pak by se Louise nastěhovala zpátky k Avě a začaly by si užívat života jako za starých časů. S dvojčaty bylo tohle přání mnohem hůř uskutečnitelné.

Rory se vrátil a mrskl telefonem na stůl. „Pitomá práce. Jsou úplně neschopní. Jak dlouho jsem pryč? Maximálně dvanáct hodin, a jim se to mezitím už podařilo podělat.“ Zajel si rukou do vlasů. „Doslova cítím, jak mě ten stres zabíjí.“ Dramaticky vydechl a dal si pořádný lok sherry.

Ava sledovala, jak se znovu posadil a ani si nevšiml, jak příjemně teplý je večer, jak náměstí pulzuje čilým ruchem nebo jak palčivá je chuť vychlazeného sherry. Avě vždycky dělalo potíže představit si ho jako šéfa, jako velké zvíře u filmu, uctívaného režiséra dokumentů, protože pro ni to byl vždy jen otravný brácha, který si jako malý hrál na zahradě na Davida Attenborougha a ty trapné pokusy si natáčel. Teď byl ale horkým kandidátem na Filmovou cenu Britské akademie a zvali ho na večere u premiéra. Ava nikdy neviděla svého otce tak zaskočeného jako jednou o Vánocích, když jim Rory oznámil, že ho pozvali na recepci u předsedy vlády. Kromě zpráv BBC o desáté táta televizi nesledoval, takže ho ohromilo, že by účast na recepci mohla člověku pomoci k něčemu, co by se dalo považovat za seriózní vyznamenání. Tehdy se odebral do své pracovny a nechápavě cestou kroutil hlavou.

„Připijeme si na babičku?“ zeptala se Ava a zvedla skleničku.

„Rozhodně, to je dobrý nápad.“ Rory si s ní přitukl a oba se napili.

Suchý říz sherry ji pátil v krku a v nose, jako by tu vůni vdechla. Chutnalo to po Španělsku. Po večerech, kdy sedávala na babiččině verandě, nohy natažené na zábradlí, pod sebou malou zahrádku na dvorku, zatímco muž v protějším domku zaléval květináče na zdi

plechovkou připevněnou na bambusové tyči, vzduchem se neslo šumění palmových listů ve větru, křik gekonů a sladká vůně dužnatých fialových fíků spolu se štiplavým pachem červených pelargonií.

Bar kolem nich se zaplnil, lidé se mačkali, aby se dostali dovnitř, a Rory s Avou si chvíli povídali o obřadu, shodli se na tom, jak byl pěkný a jak moc jim babička bude chybět. Pak Rory řekl: „Takže... Babiččin dům,“ a vylovil ze svého drinku topící se mušku. „Říkal jsem si, že bychom měli někoho najmout, aby to tam uklidil, a pak ho co nejrychleji prodat.“ Otřel mušku z prstu o stůl a pak vzhledl, aby se přesvědčil, že ho Ava poslouchá. „Nějaké peníze by se mi zrovna teď hodily. Hypotéka nám vylétla nahoru a Maxovo školné snad vůbec nebere v potaz inflaci. Chápeš?“ Byl už zase v pracovním režimu. Zvyklý, že lidé dělají to, co jim řekne.

Zatímco mluvil, Avě hlavou prolétla myšlenka, jak by bylo pěkné vrátit se do Španělska a o všechno kolem domu se postarat osobně. Uvažovala, jestli by s ní třeba nechtěla jet některá z jejích kamarádek. Ale vzhledem k tomu, kolik jich odvolalo i obyčejnou večeři, se to zdálo nepravděpodobné. Potíží je v tom, že s přibývajícími léty vám zbývá čím dál méně lidí, se kterými můžete jet na dovolenou. Představovala si, jak se za chvíli bude hlásit v cestovce na autobusové zájezdy, aby měla alespoň nějakou společnost. Raději by ale na takový zájezd jela proto, že se jí chce, a ne ze zoufalství.

Druhou možností by bylo vyrazit sem sama. Vzít tu druhou šanci vážně a vydat se do západu slunce, aby našla samu sebe. Z takové představy ale byla nesvá.

Nebyla si jistá, jestli má dost odvahy na tolik samoty. Nedělalo jí potíže uvelebit se doma na gauči a celý večer se dívat sama na Netflix, jenže to bylo nejspíš tím, že vždycky věděla, že příští večer, příští oběd nebo snídani sama trávit nebude, že se uvidí s klientem, kamarádkou nebo třeba s tátou. Vždycky se někdo našel. Vždycky ji čekala nějaká večeře, nějaký drink. A když jeden člověk nemohl, našla si jiného. Kromě svých nejbližších přátel měla malý černý notýsek hustě popsaný kontakty na nejrůznější známé. V kalendáři na jejím iPhone vždycky bylo plno. Před osamělostí se chránila tím, že málokdy byla sama.

Kytarista naproti baru si dal pauzu na pivo, pokýval hlavou, když mu pár lidí zatleskalo. Atmosféra na hřišti se změnila, když se děti rozutekly na večeri a houpáčky si zabrala parta zevlující mládeže.

Avin telefon zabzučel textovou zprávou.

Psala Caroline, holka, se kterou Ava nemluvila už věky a které podle všeho v zoufalství volala z nemocnice. Kdy si spolu pracovaly ve starožitnictví Peregrina Foxe, což obnášelo především venčení Peregrinova psa a odbíhání pro espresso. Caroline odešla, když dostala práci v aukční síni, a teď z ní byla hlavní tisková mluvčí. Ava si uvědomila, že musela podcenit svůj otřes mozku, protože nemohla uvěřit, že Caroline skutečně zavolala s prosbou o pomoc. V poslední době se ani nevidaly, a Caroline navíc vždy dokázala vyvolat v Avě pocit, že zatímco všichni kolem drou, Ava si někde v koutku dává šlofíka.

Avo! Jsem tak ráda, že ses ozvala! Promiň, že odpovím tak pozdě – zrovna řešíme GIGANTICKEJ padělatelskej skandál. Je to děsně náročný a vůbec bych o tom neměla psát. LOL. Nejspíš mě za to zavřou. Jak se máš???

Btw. Na tvém účtu na LinkedInu se píše, že pořád děláš u Peregrina – měla by sis to aktualizovat.

Ava dlouze vzdychla, přičemž si odfoukla vlasy z obličeje, ale ofina jí znovu přistála na tom samém místě. Skoro se rozesmála. Jako by se celý svět spíkl, aby jí připomněl všechny její nezdary.

Přesně jak hlásal její profil na LinkedInu, Ava *skutečně* pořád pracovala ve starožitnictví Peregrina Foxe. Sháněla starožitnosti pro bohaté klienty v maličké firmě vedené geniálním, velmi afektovaným Peregrinem Foxem. Tu práci milovala a byla v ní úspěšná. Lidé jí věřili. Prodávali jí věci za pakatel a kupovali je od ní za majlant, zatímco Peregrine pil jedno preso za druhým a dělal totéž co ona, jen s větší pompou. Ava měla oko na kvalitu, což pochytily od matky, která měla pocit, že v životě dosáhne úspěchu jedině tehdy, když se bude každodenně obklopovat jen tím nejlepším. Smlouvat se Ava naučila od babičky, která vyvinula vlastní techniku nakupování na bleších trzích. Aviným největším dosavadním úspěchem bylo objevení prádelníku ve stylu Chippendale v komoře na jedné sussexské farmě, kde se používal ke skladování zablácených bot a žrádla pro psy.

Ale teď, když se na sebe podívala Carolininýma očima, měla pocit, jako by jí pořád bylo jednadvacet a dělala poskoka.

Připadalo jí to jako znamení.

Obrátila mobil na stole displejem dolů a na zprávu neodpověděla. Místo toho sledovala mouchu, co zachránil Rory, jak se namáhavě plazí k okraji stolu.

Rory využil příležitosti, aby opět zkontroloval e-maily. „Měli bychom dopít a vyrazit na letiště,“ řekl, oči přilepené k displeji.

Ava se podívala na hodinky. Měli ještě spoustu času. „Víš, Rory,“ řekla a musela polknout, jak jí najednou vyschlo v puse, protože promluvila dřív, než její mozek celý plán pořádně zpracoval, „možná bych sem mohla na léto zajet.“

Rory rychle dopil sherry. „Jak to myslíš? Cože – do Španělska?“

„Jo,“ přikývla. „Možná bych mohla uklidit domek sama. Vzít si v práci na čas volno. Co takhle tam chvíli žít?“ Rory z ní nespouštěl oči a to ji znervózňovalo. „Mohla by to být dobrá příležitost, abych...“ Pátrala v duchu po tom správném slově. Rory ji pořád sledoval s pochybovačným výrazem ve tváři. „Začala znovu. Přehodnotila svůj život.“

Kytarista znovu začal hrát. Pubertáci na houpačkách si balili cigarety a plechový zvuk metalu z jejich mobilů se třískal s tóny kytary. Bar praskal ve švech, lidé jim kopali do stoliček, jak se tlačili kolem nich s plnými rukama a vynášeli pití ven na náměstí. Bylo sice ještě teplo, ale Ava cítila, jak pod Roryho upřeným pohledem vzduch přímo sálá.

„Nemyslíš, že by pro tebe bylo lepší koupit si za dědictví dům? Nebo,“ odmlčel se a poklepal ukazovákem o stůl, „neutíkat ze vztahů, co fungují? Jak se vůbec má Jonathon?“ Když Ava místo odpovědi obrátila oči v sloup, Rory se narovnal v zádech, jako by ho najednou začala obtěžovat těsná košile, nebo možná spíš myšlenka na její život. „Tohle jsou věci, které by ti zajistily budoucnost, Avo.“

Pozorně si ho prohlédla. Všimla si, jak mu s postupujícím věkem ztvrdly rysy. „Mluvíš jako táta.“

Rory pokrčil rameny. „A co je na tom špatného? Po-

dívej, Avo, jde o to, že si myslím, že bude lepší, když to prodáme. Nemůžu na těch penězích sedět, zatímco ty si budeš užívat. Promiň, vím, že to zní drsně. Ale tohle ti prostě nemůžu schválit. Jasně?“

Nic neříkala, ze zkušenosti věděla, že hádat se s bratrem nemá smysl, že je to jako mluvit do zdi. Připomnělo jí to dobu, když byli ještě děti a dveře do jeho pokoje byly ustavičně zavřené. Ava se tehdy zoufale snažila uhodnout heslo, které by ji dostalo dovnitř, a ve svém naivním nadšení si neuvědomovala, že ta hra nemá konce, protože žádné heslo nikdy neexistovalo.

Ale semínko zájmu už v ní klíčilo. Představa druhé šance, jiného života, změny, ji nechtěla opustit.

Sáhla po skleničce a napila se. Věděla, že její nehoda nebyl osud, ale jen mizerná kombinace WhatsAppu a náhody. Věděla, že neexistují žádné dohody s vesmírem ani kosmická znamení. Ale měla pocit, že tuto možnost jí babička nabídla, a tak si nemohla dovolit, aby jí proklouzla mezi prsty.

Představila si, jak sedí na té španělské verandě s výhledem na dvorek se zahradou a vdechuje ten sladký, dusný večerní vzduch. A najednou věděla, že pokud tam sama mohla být babička, tak to zvládne i ona.

Rory pořád mluvil. „Byla to sranda, vid', když ten chlápek řekl, jak je mu líto dědy. Teď má v nebi po klidu.“

Ava se zasmála. „Jo, to byla sranda.“

„Panebože, musel bych něco říct o tobě, vid'? Kdyby tě ten autobus dostal.“

„To by stačilo, Rory.“

Rory se zachechtal do skleničky se zbytkem sherry. Pak mrkl na hodinky. „Tak honem, dopij to, musíme chytit letadlo.“

Ava si najednou uvědomila, že by moc ráda věděla, co by o ní řekl, kdyby ji ten autobus skutečně zabil. Zlákaná tím, že by si mohla vyslechnout nějaká upřímná slova od srdce, si založila ruce na prsou a s předstíranou lhostejností, aby nevypadala příliš dychtivě, se zeptala: „Tak ven s tím. Co bys o mně řekl?“

Rory sraštil čelo, jak se nad tou otázkou zamýšlel. Pak do sebe obrátil zbytek sherry a zazubil se. Měl ve zvyku dělat naoko drahoty, když Ava něco chtěla. „Řekl bych, že jako malá jsi byla příšerně otravná, ale teď je s tebou někdy docela sranda.“

Ava se ušklíbla. „To bys neřekl,“ durdila se. „No tak, co bys řekl doopravdy?“

Rory se zasmál. „Neřeknu ti, co bych řekl doopravdy.“

„Proč ne?“

„Protože lidi neříkají, co si o tobě myslí, dokud nemřeš. Je to pech. Nikdy se to nedozvíš.“

Ava se zamračila. „Tady to vědí,“ namítla a ukázala na rušnou španělskou ulici, v níž vzduch pulzoval životem prožívaným naplno. „Tady si podobné věci říkají. Ano, babička ke konci věděla, že všechno nebylo růžové, ale celkově vzato prožila skvělý život. Lidi ji milovali. Nemluvili o ničem jiném, než jak ji zbožňovali, jak byla úžasná. Věděla, že to stálo za to.“

Rory naklonil hlavu a zavířil sedlinou na dně své prázdné skleničky. „No tak na to můžu říct jediné to, že měla štěstí.“ Vytáhl telefon a znovu aktualizoval e-mailovou schránku. „Tak pojď, už vážně musíme,“ prohlásil, zvedl se a hodil si sako přes ruku.

Ava zkontrolovala mobil. Přibývaly na něm nové zprávy: další návrhy na termín večere oslavující její

přežití. Hřejivý cit přátelství, na nějž pozapomněla. Teď v ní vyvolával pochyby, zda se rozhodla správně, když se vzepřela Rorymu a chce se vrátit do Španělska.

Do baru přišel kytarista z náměstí, aby vybral do klobouku drobné. Kolem nich se přehnal číšník a jejich skleničky zmizely ze stolu jako kouzlem, výrostci vyfukovali kouř v kroužcích k nebi, rozhádáný pár teď nasupeně mlčel. Ava hodila do klobouku euro. Rory nic.

„Říkáš si někdy, že máš ještě dost času?“ zeptala se Ava s mobilem sevřeným v dlani, když vykročili směrem k hlavní ulici.

„Promiň, co jsi říkala?“ zeptal se Rory, který se roztržitě rozhlížel po taxíku, a odhrnul si vlasy z obličeje. „Panebože, tady je strašný vedro.“

„Ptala jsem se, jestli si někdy říkáš, že máš ještě dost času,“ zopakovala a podívala se přímo na něj.

„Dost času na co?“

„Uspět v životě.“

„Já?“ zeptal se nechápavě. „Já jsem přece úspěšný už teď.“

Ava se za ním dívala, když odešel přivolat taxík, a žasla nad jeho neochvějnou jistotou. A pak se podívala na e-maily na svém mobilu. Všichni horovali pro nový termín oslavy jejího statusu *Žiju!!!* a ona si uvědomila, že kdyby se sem vrátila na vlastní pěst, narušilo by to poklidnou předvídatelnost jejího života. Postavila by se čelem všem selháním ve svém životě, která se po nehodě znepokojivě obnažila. Představila si, že její matka by to nejspíš udělala jen pro samotné dobrodružství. To byla přesná definice jejího vzkazu *Žiju!!!*

Ava věděla, že nesmí couvnout jen kvůli bratrovi.

A když už jsme u toho, ani ze strachu, že by mohla přijít o přátele. Otevřela si novou zprávu pro odpověď.

Díky lidi, že se snažíte najít jiný termín, ale já to stejně nezvládnu. Zůstanu přes léto ve Španělsku!

KAPITOLA 5

Lilo jako z konve. Nepřetržitě, monotónně, jako při potopě světa. Nebe mělo barvu betonu, na obzoru se ježily vztyčené prsty jeřábů a kostry rozestavěných věžáků sevřených zubatým lešením. Rory stál uprostřed průmyslové zóny ve Východním Londýně, v lokaci svého nejnovějšího dokumentu, kde natáčel film o soužití labutě velké a husy kanadské, jež si našly domov v opuštěném nákupním vozíku z Tesca vedle louže, které se ani náhodou nedalo říkat jezírko. Ptáci se stali slavnými, když jim jeden z místních úředníků založil účet na Instagramu a Twitteru – #LabuťMilujeHusu –, a lidé po celé zeměkouli si to neochvějně oddané nesourodé duo zamilovali.

Takřka přes noc se z těchto ptáků stal symbol lásky, míru a tolerance. Jako o národních pokladech se o nich mluvilo v *X Faktoru* i ve zvířátkovské části na konci hlavních zpráv. Z ohavného jezírka se stala chráněná oblast. A Rory si okamžitě zajistil všechna práva na jejich příběh. Vedle dokumentu zachytila ptačí lovestory kniha napsaná z pohledu labutě, která měla vyjít na Vánoce.

„Sakra, proč se třeba nepáří? Ať aspoň něco dělají!“ Rory byl oblečený v modré pláštěnce a déšť mu kapal z vršku kapuce na nos a do vychladlé kávy v plastovém kelímku.

Pokaždé, když se podíval od svého štábu ke dvěma přežraným ptákům, kteří poklidně plavali na bezútesně šedivé hladině a nedělali vůbec nic, se mučil představou, jak naskakují náklady na film. Starý nákupní vozík stál opodál prázdný.

Rory míval velkou trpělivost, když šlo o přírodu. Svůj profesní život postavil na umění počkat si na příhodný okamžik. Na kritiky velmi ceněný absolventský film o michelinskými hvězdami ověnceném plážovém bistro vedle domku jeho babičky ve Španělsku navázal dokumentem o francouzském *Fête de l'Escargot* a tradicích spojených se sezonou sběru šneků, který ho vystřelil na výsluní zájmu. Stal se jedním z nejmladších dokumentaristů nominovaných na cenu BAFTA. Nevyhrál, ale mluvilo se o něm a byl pozván na večeři pořádanou v sídle vlády, kde s premiérem žertoval nad předkrmem. V pouhých jednadvaceti letech byla jeho hvězda na vzestupu. Téhož roku se však narodil jeho syn Max. Chlapečka trápil reflux, takže vůbec nespál a jeho pláč se rozléhal bytem čtyřadvacet hodin denně a sedm dnů v týdnu. Roryho žena Claire to zvládala jen s vypětím sil a Rory byl vyčerpaný, beze spánku mu vůbec nic nešlo, jeho mozek odmítal pracovat, rodinný rozpočet byl napjatý. Byla to desetiměsíční černá díra v jeho životě. A když se všechno začalo vracet k normálu, vlna úspěchu jako by se valila dál bez něj. Už se nevezl na jejím vrcholku, ale pádloval někde vzadu a horko těžko držel tempo. Deset měsíců jezdil křížem krážem Amerikou a hledal obraz typického amerického motorestu, jen aby zjistil, že dražší verze téhož nápadu má premiéru dva měsíce před jeho nenápadným nízkorozpočtovým snímkem. Dřel čím dál víc. Byl jako

posedlý. Úspěch francouzských šneků už ale nikdy překonat nedokázal. V poslední době ve svém neúnavném tažení za Filmovou cenou Britské akademie přijímal víc komerčních projektů, i když je nesnášel. Předešlé jaro strávil na turné s kontroverzní nezávislou rockovou skupinou a natočil odhalující sondu do zákulisí hudební scény. Dokument sice sklídl velkou chválu, ale při natáčení strávil šest dlouhých měsíců sledováním toho, jak parta líných pubertáků spí, hraje počítačové hry a odmítá zkoušet. A aby toho nebylo málo, toho roku mu vyfoukl cenu BAFTA bizarní filmeček od prakticky neznámého režiséra, který se proslavil přes YouTube, když vyrazil natočit všech tři sta druhů sněhu, pro které prý Eskymáci mají zvláštní pojmenování.

Všechny naděje teď Rory vkládal do příběhu téhle labutě s kachnou, o němž předpokládal, že bude mít to správné kouzlo pro široké publikum, a on se díky němu opět dostane na vrchol. Jenže tím, jak se tihle ptáci neměli vůbec k žádné akci, byl už pořádně vystresovaný a unavený. Při odletu ze Španělska zůstalo letadlo stát několik hodin na ranveji, a tak měl Rory stále pocit, že by se měl především pořádně vyspat.

Rozmrzele zamířil zpátky do svého přívěsu kolem dodávky s cateringem. Kuchař Larry ukázal hlavou směrem k tlustým ptákům a prohodil: „Moc se toho neděje, co?“

„Ne,“ odpověděl Rory. „Jsou to debilové.“

„Zaběhnu domů pro pušku, a kdybys chtěl, jednoho postřelím!“ zavtipkoval Larry. „To by zvedlo sledovanost.“

Rory se zarazil. Nebyl to zas tak špatný nápad. Samozřejmě nechtěl zastřelit ani jednoho z nich, ale možná

by mohli udělat něco, čím by je povzbudili k nějaké akci. Zavolal na svoji asistentku: „Petro, porada v mé kanceláři, za pět minut. Všechny sežeň.“

V přívěsu bylo chladno, ale sucho, až na pruh blátivých stop a šest promáčených kabátů přehozených přes opěradla narychlo sehnaných židlí. Dva členové týmu se opírali o Roryho stůl. Kolovalo tu balení sušenek s vanilkovým krémem.

„Myslíte, že takhle bude celé léto?“ Petra se upřeně dívala oknem do deště.

George, pomocný režisér, zavrtěl hlavou. „V Británii už žádné léto neexistuje. Globální oteplování. Už tu bude navěky jen šedivo a zamračeno.“

Petra se ušklíbla.

„Tak dobře, poslouvejte,“ Rory zatleskal rukama a pak si je promnul, aby se zahřál. „Musíme ty ptáky přinutit, aby něco dělali, a to fofrem. Ale jak se ukazuje, sami nic nepodniknou. Nechci je přímo ohrozit, jen je chci trochu rozpohybovat. Nějaké nápady?“

Jediným zvukem bylo šustění obalu od sušenek.

„No tak, lidi!“ Rory se zaklonil ve své otáčecí židli a založil si ruce za hlavou. „Za tohle vás přece platím. Přemýšlejte. Co s nimi uděláme?“

George pokrčil rameny, pusou plnou sušenek. „Mohli bychom jednoho unést. Tipl bych si, že husa by to zvládla.“

Petra se zatvářila nešťastně. „Ale to by byla pěkná hanebnost.“

„Petro,“ upozornil ji Rory, „nebylo by to doopravdy. Když jednoho uneseme, skončí v tomhle ztraceném přívěsu a nejspíš se tu bude cpát mými sušenkami, pokud mi nějaké necháte.“

Rupert, vystajlovaný asistent, zkroušeně položil balíček s poslední sušenkou k Rorymu na roh stolu.

„Kdysi jsem bydlel nedaleko farmy, jedné z těch, kam jezdí rodinky, aby si děti pohladily zvířátka,“ ozval se George. „Těsně před Vánoci se tam někdo vloupal a ukradl všechny králíky, kachny a kuřata. Asi je měli ti zloději k vánoční večeři.“

Rory bouchl pěstí do stolu. „To se mi líbí. Teď si to ujasníme.“

„Vážně?“ otočila se Petra na George. „Oni je snědli?“

George přikývl.

„To je strašné,“ zděsila se, „čeho jsou někteří lidi schopní.“

Rory jí nevěnoval pozornost. „Takže... dobře, tohle se mi líbí. Uneseme husu. Petro, zkus vymyslet, jak by to šlo provést. Zavoláme na policii – a co jim řekneme? Budeme tvrdit, že ji ukradli na nedělní oběd? Máme smůlu, že je léto, a ne Vánoce. Georgi, mohli bychom někoho z té farmy dostat před kameru? I když to využijeme jen jako příběh, lidem se ta myšlenka dostane do hlavy. Líbí se mi to.“

Rupert dodal: „Rodiče mají farmu v Hampshiru. Husa by mohla chvíli zůstat tam.“

Petra se znovu zadívala ven z okna na bezútěšnou deštivou scenerii. „Nejspíš se už nebude chtít vrátit zpátky.“

Rory přikývl. „Tak to by bylo ještě lepší. Roztržka mezi milenci po únosu.“

George se zasmál.

Petra zpražila přítomné dotčeným pohledem. „To je vážně ohavné.“

Rory vzdychl. „Ano, já vím, že je to ohavné, Petro.

Ale když to neuděláme, tak se nic nestane, film propadne, všichni na ty zatracené ptáky zapomenou a pak je nejspíš sežere liška, anebo je městská rada dá odchytit a skončí v útulku. Prokazujeme jim koneckonců laskavost – svým způsobem. Tak, to bychom měli.“ Rory se zvedl, popadl balíček se sušenkou, a když ji z něj vyloupl, řekl: „Akce, lidi. Zpátky do práce.“

KAPITOLA 6

Odpoledne už seděl Rory u kuchyňského stolu naproti Maxovi, popíjel čaj a netrpělivě aktualizoval svou twitterovou stránku, protože čekal na plánované vyhlášení vítěze ceny BAFTA, kterou měl dostat režisér, jenž natočil dokument o eskymáckém sněhu. Povzbuzený plánem na únos husy a ve skvělé náladě vyzvedl Maxe přímo cestou z natáčení. Pak uvařil vynikající rizoto, ze kterého Max vydobal všechnen hrášek a o kterém prohlásil, že trochu smrdí. Pohádali se kvůli tomu, a když se domů vrátila Claire, tak spolu nemluvili.

„Viděl jsi sestřiny fotky na Instagramu?“ zeptala se Claire, když přišla do kuchyně. Odhodila tašku na koženou klubovku pod oknem a dala Rorymu i Maxovi pusu.

„Ne.“ Rory si ihned otevřel Instagram na mobilu. „Co tam má?“

„Je na cestě zpátky do Španělska,“ odpověděla Claire, nalila si sklenici vody a zkoumavým pohledem přelétla binec v kuchyni.

„Cože?“ Rory roloval Instagramem ve snaze najít Aviny příspěvky.

Max teď z rizota vybíral kousky vepřové klobásy a zároveň byl pohlcen virtuálním světem hry Minecraft.

„Ke stolu s notebookem nesmíš,“ upozornila ho Claire.

„Táta se kouká do mobilu.“

„Jenže já nejím,“ namítl Rory tónem, který nápadně připomínal ten synův.

„Rory, polož ten telefon. Maxi, nechej ten počítač.“ Claire zaklapla myčku.

„Vždyť jsi mi právě řekla, ať se podívám na ty fotky!“ bránil se Rory nevěřicně.

Max zabručel. „Potřebuju to dohrát.“

Claire věnovala Rorymu pohled, který si navzájem vyměňovali posledních deset let. Ten, co říkal, že jsou v tom společně, a teď přiměl Roryho obrátit oči v sloup a zavřít Maxův notebook.

„Co je?“ ozval se vztekle Max.

„Koukej dojist tu večeři,“ řekl mu Rory a v jeho hlase zazněla připomínka předchozí hádky o rizoto.

Max se na něj zamračil. „A co ty?“

Rory se musel přemoci, aby se odtrhl od fotky s východem slunce nad křídlem letadla, kterou Ava postovala na Instagramu, a demonstrativně mobil vypnul. Max se tvářil našťavaně.

Claire si nabrala z pánve sousto zbylého rizota. „Už se blížíš k té verzi rizota z *MasterChef*, Rory,“ poznamenala se smíchem.

Přestože ho momentálně zaměstnávala Ava se svou cestou do Španělska, Rory pocítil lehké vzednutí hrdosti nad tím, že někdo ocenil jeho kuchařské umění, a významně se na Maxe podíval, aby mu dal najevo, jak se mýlil. Potom se vrátil k fotce na Instagramu. „Nemůžu uvěřit, že už tam zase jede! To je neuvěřitelný.“

Max vzhlédl. „Co dělá teta Ava tak špatného?“

Claire potlačila úsměv. „Nic. Prostě to není tvůj otec.“

Rory se napil čaje a zavrtěl hlavou, jako by se mu křivdilo. „To jsem vůbec neřekl. Ale kdyby byla jako já, pochybuju, že by ji srazil ten zatracený autobus a že by nevěděla, co se životem. Vždyť víš, Maxi, jaká je.“ Podíval se na svého desetiletého syna, jako by mu bylo pětatřicet a neposuzoval tetu podle toho, jaké mu koupila dárky. „Neznám nikoho, komu by dělalo takový problém zakotvit, tedy kromě naší matky. Myslí si, že všude jinde je tráva zelenější. Má pocit, že na ni ještě někde čeká zářná budoucnost.“

„Má espéeš,“ konstatoval Max a zvedl se, aby si z lednice vzal kečup.

„Jo... Ne, promiň, ale vůbec netuším, co to znamená,“ řekl Rory.

„Strach, že propásne šanci.“

Rory se na židli opřel. „Tak to máš naprostou pravdu, to je přesně ono. Espéeš. To se mi líbí.“

„Kde žiješ, tati? Espéeš znají všichni.“

Rory povytáhl obočí. „Vydělávám peníze, abys ty mohl znát slova jako espéeš.“

„To není slovo,“ namítl Max. „Je to akronym.“

„Vidíš?“ Rory zvedl ruku na znamení, že to jen dokazuje jeho slova. „Vydělávám peníze, abys znal taková slova jako akronym. Prosím tě, neplácej na to rizoto kečup.“

Max postříkal kečupem všechnu zbývající rýži. Rory se raději napil čaje, aby nic neřekl, ale v duchu už byl zpátky u twitterového oznámení eskymáckého režiséra.

„Aspoň to sní,“ vložila se mezi ně Claire ve snaze udržet mír a sama si dala ještě jednu lžici rizota z pánve, kterou pak šla umýt do dřezu.

Rory se zvedl a přitom si nenápadně zastrčil mobil do kapsy, aby se mohl vytrazit do obývacího pokoje, zkontrolovat Twitter a nechat ty dva jejich kečupu. Cestou ke dveřím se ale zarazil, jak ho něco napadlo. „Nevíš náhodou, kde je Ava ubytovaná?“ zeptal se.

„Vím. U tvé babičky, předtím jsem s ní mluvila. Stavila se u mě v kanceláři, aby si vyzvedla náhradní klíče od svého bytu – pronajala ho přes Airbnb, dokud se nevrátí. To je dobrý nápad, ne?“

„Cože udělala?“ Rory cítil, jak mu údivem padá brada.

Claire napouštěla dřez, věnovala se nádobí a poslouchala jen napůl. „Pronajala byt přes Airbnb. Mně by se líbilo strávit léto ve Španělsku, tobě ne? Pláže, moře, čerstvé řízeky, kavičky a tapas. Bylo by to úžasné. Mnohem lepší než muset dělat nějakou stupidní a zbytečnou prezentaci na pracovní pohovor, na který bych vůbec neměla jít, protože by mě měli povýšit, místo aby mě zpovídali.“

Na Clairein blížící se pohovor Rory úplně zapomněl. „To bude v pohodě. Máš tu práci jistou, dostaneš ji,“ řekl. „A teď mi pověz o Avě.“

Claire povytáhla obočí. „Já ji *dostanu*, Rory, jen by se mi líbilo, kdyby si mě vážili za práci, kterou mám za sebou, místo aby mě stavěli na stejnou úroveň s lidmi, kteří sotva začínají a jejich jedinou kvalifikací je nejspíš počet followerů na sociálních sítích.“

Kdyby ho tak nerozčuřila sestra, nehrozí žádná prezíravost, připomněl by Claire, že jí už před rokem říkal,

ať zapracuje na své prezentaci na sítích, ale Claire už v duchu byla zpátky u představy léta stráveného ve Španělsku. „Vzpomínáš, jak jsme skoro do svítání seděli v *Café Estrella* a popíjeli ten oranžový španělský likér? Jak se jmenoval?“

„Licor 43,“ odpověděl Rory rychle. „Říkal jsem jí, že tam nemá jezdit.“

Claire snila dál. „Nenecháme tady práce a neodstěhujeme se do Španělska?“

„Ne,“ Rory zavrtěl hlavou. „Ty mě neposloucháš. Zakázal jsem jí to.“

Claire protáhla obličej. „Proč?“

„Nedívej se na mě takhle. Protože musíme ten dům prodat. Nemůžu jen tak nechat to dědictví ladem, zatímco se moje sestra bude natřásat při flamencu, nebo co to tam chce dělat. A jak ji znám, pojedě tam na týden, pak se začne nudit a vrátí se. Jen se podívej, co se stalo chudáku Jonathonovi. Říkal jsem si, že po té ráně do hlavy třeba Ava přijde k rozumu, když ji Jonathon vyzvedne v nemocnici.“

„Panebože, Rory, nemůžeš nikoho nutit být s někým, s kým být nechce. To, že si myslíš, že by se k sobě hodili, ještě neznamená, že si to musí myslet i ona.“ Claire obrátila oči ke stropu a vrátila se k mytí nádobí. „Můžeš utírat?“

Rory utírání nesnášel, považoval to za zbytečné, ale Claire už mu podávala utěrku a hádat se kvůli tomu nechtěl. „Dobře,“ souhlasil a utěrku si vzal. „Ale na Jonathonovi není nic špatného. Je to slušnej chlap, to Ava je moc vybíravá. Někdy si prostě musíš zvolit jednu cestu životem a té se držet, i když to není lehké. Nám to vyšlo.“

Okamžitě věděl, že tohle říkat neměl. Claire velmi pomalu kroužila houbičkou po talíři, který právě držela v ruce. Něco chtěla říct, ale zarazila se.

Rory čekal. Polkl. Otíral pánev a přál si, aby ta slova mohl vzít zpátky.

Max vycítil, že se k něčemu schyluje, a tak vzal talíř ze stolu, vmáčkl se mezi ně, aby ho mohl položit do dřezu, a pak zmizel i s notebookem.

„Poslyš, já to tak nemyslel. Chtěl jsem říct...“ Rory se odmlčel. Co chtěl říct? Na všechny plány a záměry, které chtěli v životě uskutečnit, museli rázem zapomenout. Tehdy jim bylo jednadvacet. Claire byla těhotná. Samozřejmě že se vzali.

Claire se stále soustředila na ten jediný talíř, který už se celý blyštěl.

„Každopádně,“ Rory si bezradně prohrábl vlasy rukou a pokusil se odvést pozornost od toho faux pas, které právě udělal, „babiččin dům musíme prodat. Je to jediná možnost. Jsem už tak dost vynervovaný, a ještě abych žil s vědomím, že za kanálem je učiněný zlatý důl, který by mohl splatit pořádný kus naší hypotéky. Viděla jsi, jak to teď vypadá? Už to není žádná ospalá víska. Nastěhovali se tam i ti zatracení hipsteři. Viděl jsem je tam, s těmi jejich vousy i trendy restauracemi. Když jsou někde u sloupů uvázaná zářivě zelená kola, tak víš, že to tam jde nahoru.“

„Peněz máme dost, Rory.“

„Mohli bychom mít ještě víc.“

„Každý by mohl mít víc. Vede se nám dobře.“

„Claire, kdybys viděla, kolik peněz odchází z mého účtu každý měsíc na platby za tohle všechno, tak bys ten barák taky chtěla prodat, věř mi.“

Claire odložila talíř na odkapávač. „Já vím, kolik peněz to stojí, Rory, protože stejný podíl mého platu odchází každý měsíc i z mého účtu. Nevyděláváš zas o tolik víc než já.“

„Tak jsem to nemyslel,“ povzdechl si Rory tónem, kterým jako by si chtěl postěžovat, že nikdy neřekne nic správně, a zavrtěl hlavou. Pak, po odmlce, ve které beze slova myli a utírali nádobí, se začal cítit trochu dotčeně. Věděl, že by už neměl nic říkat, ale jak v něm ten pocit narůstal, nedokázal si pomoci a dodal: „Podle mě by nebylo od věci si na férovku říct, že vydělávám o dost víc než ty.“

Claire práskla pánví na linku a otočila se k němu. „To myslíš vážně?“

„Ano,“ odpověděl. Pak, už ne tak jistě, dodal: „Aspoň si to myslím.“

„Kristepane. Ty mi tak lezeš na nervy. Proč jsi to musel říkat? Proč vždycky musíš mít poslední slovo? Napadlo tě někdy, proč vyděláváš o tolik víc? Protože sis mohl vesele jezdit po světě a dělat kariéru, zatímco já zůstala tady a starala se o naše dítě. V podstatě jsem tu fungovala jako nonstop chůva, Rory. A moc dobře si uvědomuju, že to byla moje volba, ale bylo by fajn, kdybys to občas ocenil.“ Claire vydechla, promnula si čelo rukou v gumové rukavici, protože zapomněla, že ji má na ruce, a pak si musela otřít pěnu z obličeje rukávem. „Nevydělávám tolik co ty, Rory, za prvé proto, že v mém oboru se tolik neplatí, ale hlavně mi trvalo dvakrát tak dlouho dostat se tam, kde jsem, protože jsem měla na starosti dítě. Naše dítě. A možná kdybys mi zaplatil částku, jakou dnes berou chůvy, tak bych *měla* tolik peněz jako ty.“

„Nechci se hádat, Claire.“

„To je tedy úžasná odpověď.“ Opřela se oběma rukama o okraj dřezu a ve vzteku se podívala ke stropu. „Kdo se *chce* hádat? Když se nechceš hádat, tak proč jsi to vůbec říkal?“

Rory začínal ztrácet půdu pod nohama. Přál si, aby to skončilo, ale ten neodbytný pocit, že mu Claire nedala za pravdu, ho přinutil pokračovat. „Protože pravdou je, že vydělávání peněz v téhle rodině mám na hrbu hlavně já.“

„Panebože!“ Claire zrudly tváře vzteky.

Rorymu zabzučel telefon. Zalovil rukou v kapse.

„Opovaž se vytáhnout ten mobil.“

Rory se zarazil, ale když si uvědomil, že není schopný mobil pustit z ruky, připomnělo mu to špinavého plyšáka, kterého Max všude tahal s sebou, když byl malý.

Claire vzdychla. „Někdy by bylo vážně skvělý, kdybych se nemusela prát o tvou pozornost s tou věcí.“

Rory viděl, jak jí do očí stoupají slzy bezmoci. Věděl, jak rozzlobená musí být, když je jí do pláče. Chtěl vyhlásit příměří, natáhnout se a dotknout se její ruky, nebo něco takového, ale ani on nemohl ustoupit. Měl pocit, že ji musí upozornit na to, že ve vztahu všichni potřebují čas sami pro sebe a on se rozhodl ten svůj trávit s telefonem – bylo by jí milejší, kdyby si objednal noviny a každý večer s nimi zmizel, aby si je přečetl?

Hlavou se mu mihla myšlenka, že oznámení eskymáckého režiséra už touhle dobou nejspíš bude na Twitteru.

Claire znovu začala něco říkat, ale pak se zarazila, zavrtěla hlavou, jako by to stejně nemělo smysl. „No... pokud vím, tak na mizině nejsme. Podle mě máme dost

peněz na to, aby tvoje sestra, která minulý týden málem umřela, strávila léto na pláži ve Španělsku. Nemyslíš?“ Odstoupila od dřezu, stáhla si gumové rukavice a šla do lednice pro bílé víno. Když si nalila skleničku, podívala se na Roryho se slovy: „Já vím, že tvrdě dřeš, ale peníze nejsou všechno. Mám pocit, že s námi někdy zacházíš, jako bychom pro tebe pracovali. Jenže my jsme tvá rodina. Nemůžeš lidi takhle válcovat, protože jednoho dne se najednou zastaví a dojde jim, že si jenom ,zvolili cestu životem a té se drží, i když to není lehké,“ zopakovala jeho vlastní slova s povytaženým obočím. Rory zaryl pohled do podlahy. „Pokud nevidíš problém v tom, žeš Avě zatrhl cestu do Španělska, tak nejsi ten, za koho jsem tě měla.“ A pak odešla z kuchyně a zmizela v chodbě, protože očividně nesnesla být s ním v jedné místnosti.

Rory vydechl. Na vteřinu zavřel oči a pak sáhl do kapsy a vytáhl mobil. Nechtěl myslet na nic z toho, co se právě stalo. Chtěl to všechno pustit z hlavy, přečíst si zprávu, která mu přišla, znovu se soustředit na svět, jemuž rozuměl: vyhlášení konkurenčního projektu, který mu vyfoukl cenu BAFTA, a ten všepohlcující zápas o ni.

Claire se ale pod schody zarazila a otočila se k němu. „Postarej se, aby měl Max udělané úkoly,“ řekla a v údivu vykulila oči, když uviděla jeho mobil. „Víš, Rory, někdy se ptám, kdyby sis musel vybrat mezi mnou a tím pitomým telefonem, kdo by vyhrál?“

„Dostal jsem zprávu.“

„Co se v ní píše?“ zeptala se chladně a zamířila zpátky k němu.

Rory zprávu otevřel a pak, trochu rozpačitě, odpo-

věděl: „Mezi desátou a dvanáctou mi dovezou balík.“ Pak se zarazil, rty se mu zvlhnuly do opatrného úsměvu. „Budeš doma?“

„Ty máš teda drzost, Rory,“ utrousila a zavrtěla hlavou. „Nech si ten pohled. Nemysli si, že ti díky němu všechno projde.“

„Ale ty ho miluješ,“ hájil se. Protože moc dobře věděl, že už si ji získal. Všechno bude v pořádku.

Sklopila oči na koberec, urovnala nohou šňapce, aby to vypadalo, že se neusmívá, ale on její úsměv viděl. „Postarej se, ať Max vypne počítač a napíše si úkoly.“

„Rozkaz, kapitáne.“

Zavrtěla hlavou. „Ty jsi vážně otravný.“

„A proto mě miluješ.“ Udělal krok k ní a chtěl ji obejmout, ale v tu chvíli mu zazvonil mobil. „Ach bože, tohle je práce, musím to vzít.“

Claire k němu v naprostém ohromení vzhledla. „Neopovažuj se to vzít.“

„Musím.“ Stiskl *Přijmout* a řekl: „Ahoj, čau, jo, Bruci, co se stalo? Cože? Jak to?“

Než ale stačil říct něco dalšího, cítil, jak mu mobil mizí z ruky. Pokusil se ho sevřít pevněji, ale došlo mu to moc pozdě a teď se mu už jen prsty smekly po lesklém povrchu. „Co to, sakra, má být? Claire, co to děláš? Vydrž, Bruci!“ zakřičel.

Se švihem basketbalistky, jíž bývala, dokud neotěhotněla, Claire o pár kroků ustoupila a mrskla mobilem do záchodu.

„Cos to, sakra, udělala?“ Rory vletěl na záchod a uviděl svůj zbrusu nový iPhone, jak leží na dně mísy. Rukávy měl vyhrnuté a ruku po loket ve vodě dřív, než vůbec zaregistroval její odpověď.